

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Y. Ch.**, státní příslušník Ukrajiny
bytem P.
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 18

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2020, č. j. MV-158291-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 18. 8. 2020, č. j. OAM-3456-10/DP-2020. Uvedeným usnesením bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoložil doklad, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení splňuje podmínky § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“).

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce předně upozornil, že výzvou ze dne 16. 3. 2020 byl správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad žádosti ve smyslu doložení náležitostí týkajících se prokázání úhrnného měsíčního příjmu rodiny. Tato zásilka byla dne 3. 4. 2020 vrácena správnímu orgánu I. stupně s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý, nemá schránku. Žalovaný přistoupil k opakovanému doručení a následně byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 27. 4. 2020 a 13. 5. 2020 byla vložena do schránky. Zásilka tedy byla doručena v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu.
4. K výše uvedenému žalobce namítal, že je zřejmé, že první výzva nebyla označena k doručení fikcí podle § 24 správního řádu a z tohoto důvodu byla vrácena. Podstatný je fakt, že pošta označila adresáta „*neznámý, nemá schránku*“. Opakovaně správní orgán I. stupně tu samou zásilku pouze označil nevracet vložit do schránky. Dne 13. 5. 2020 byla tedy vložena do schránky, včetně předchozí výzvy k vyzvednutí zásilky vhozené do schránky dne 27. 4. 2020. Tvrdil, že na předmětnou adresu mu byly v době nouzového stavu doručovány i jiné zásilky, které obdržel, neboť poštovní schránku má označenu. Z uvedeného žalobce dovozoval, že v době nouzového stavu a prvního doručení pošta z důvodu velkého počtu zaměstnanců, kteří nebyli z důvodu karantény a obavy o zdraví v zaměstnání vůbec, tuto svoji povinnost nesplnila, a jelikož byla zásilka doručována do vlastních rukou, raději ji vrátila zpět. Situace se nezměnila co do poskytování poštovních služeb ani následující měsíc. Správní orgán I. stupně využil pouze možnost a označil doručení zásilky podle § 24 správního řádu. Dne 27. 4. 2020 již zaměstnanec pošty vhodil poučení o možnosti vyzvednout si písemnost do schránky, která byla nalezena, a následně ji doručoval v souladu s § 24 správního řádu. Žalobce tvrdil, že tuto zásilku nikdy neobdržel. Správním orgánem I. stupně tvrzené splnění povinnosti, tedy doručení veřejnou vyhláškou na situaci nic nezměnilo. Žalobci tento způsob doručování není znám a podstatné je, že s ohledem na řádně označenou schránku byl v dobré víře, že případné zásilky obdrží i s ohledem na skutečnost, že jiné obdržel. Žalobce v době nouzového stavu společně se svou manželkou pobývali doma. Manželka žalobce je zaměstnána ve společnosti Tiger Stores Czech Republic s.r.o. a v době nouzového stavu nepracovala z důvodu uzavření obchodů. Namítal, že doručováním veřejnou vyhláškou si správní orgán I. stupně pouze vytvořil prostor k případným námitkám ze strany žalobce, ve smyslu nedodržení základních zásad správního řízení a případného správního uvážení v době

nouzového stavu. Uzavřel, že předmětná zásilka ani poučení mu do schránky vhozeno nebylo, neboť pokládal za zcela nelogické, aby na toto nereagoval. Žalobce si uvědomoval skutečnost, že důkazní břemeno je na jeho straně, nicméně v případech doručování vhozením do schránky je toto v podstatě nemožné. Správní řád hovoří o způsobu doručení vhozením do schránky nebo na jiné vhodné místo. Je nemožné nesplnění této povinnosti poště prokázat.

5. Žalobce tvrdil, že v den podání žádosti doložil doklad o úhrnném pravidelném měsíčním příjmu manželky jako nositelky oprávnění. Tento doklad však následnou kontrolou vykazoval nedostatek, který spočíval v nedostatečné průkaznosti nákladů na bydlení a správní orgán vycházel z výše normativních nákladů na bydlení a hmotné zajištění, které se v době nouzového stavu zvýšilo v souladu s nařízením vlády č. 61/2020 Sb. Žalovaný nad rámec posuzoval předložené náklady na bydlení a hmotné zajištění, když dospěl k závěru, že tento doklad nesplňuje požadovanou výši prostředků k zajištění dvou osob. K tomuto žalobce uvedl, že právě doklad, kterým měl žalobce prokázat dostatečnou výši prostředků s ohledem na náklady na bydlení, byl obsahem výzvy, která mu doručena nebyla, neboť žalovaný opomenul fakt, že v době podání žádosti obývala byt společně s manželi ještě další osoba, která se na skutečných nákladech podílela. Jednalo se o příbuznou manželky. Toto neměl žalobce možnost řádně zdůvodnit a doložit. Skutečnost je tedy taková, že v den podání žádosti dne 12. 2. 2020 doložil žalobce příjmy manželky za listopad a prosinec roku 2019 a leden 2020. Tyto ve svém průměru činily 21 063 Kč, hmotné zajištění pro dvě posuzované osoby do konce března 2020 činilo 21 890 Kč, což bylo nedostatečné pro dvě osoby, ale byt obývaly osoby tři.
6. Žalobce dále namítá, že informační servis, který žalovaný na nejnižším stupni řízení poskytuje, byl speciálně v době od 12. 3. 2020 naprosto nedostatečný. Konkrétně webové stránky správního orgánu I. stupně ze začátku pandemické situace neuváděly informace žádné, pracoviště byla ze dne na den zavřena a informační telefonická linka uváděla informace, které se měnily z hodiny na hodinu. Z tohoto důvodu žalobce namítal, že se zcela oprávněně domníval, že pokud byl nouzový stav ukončen ke dni 17. 5. 2020, bude správní řízení o jeho žádosti pokračovat až od tohoto data. Podaným odvoláním spolu s předloženými požadovanými dokumenty se žalobce pokusil zhojit svoji nedostatečnou informovanost ze strany správního orgánu.
7. Závěrem namítal, že s ohledem na výše popsany stav, se správní orgán měl zabývat možným dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života, což neučinil.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Uvedl, že se správní orgán I. stupně dvakrát pokoušel doručovat výzvu na adresu místa hlášeného pobytu žalobce. Žalovaný měl za to, že výzva byla řádně doručena dne 7. 5. 2020. Pokud by však soud shledal, že dne 7. 5. 2020 nedošlo k doručení, pak je nepochybné, že k doručení výzvy došlo veřejnou vyhláškou dne 15. 7. 2020 (viz § 169a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.). Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán I. stupně neměl další možnosti, jak výzvu žalobci doručit.
10. K otázce finančních prostředků doložených v rámci odvolacího řízení žalovaný konstatoval, že se i s nimi nad rámec svých zákonných povinností řádně vypořádal v

odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že ze smlouvy o nájmu bytu ze dne 29. 2. 2020, která byla doložena k žádosti, vyplývá, že ubytovatel R. K. poskytuje ubytování kromě žalobce a jeho manželky i paní M. Y. Tato osoba by však nebyla společně posuzovanou osobou pro účely prokázání výše příjmů podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. a podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění výše uvedených předpisů (viz výpisy z cizineckého informačního systému manželky č. j. OAM-3456-6/DP-2020 a žalobce č. j. MV-158291-2/SO-2020, v nichž jsou uvedeni rodinní příslušníci cizinců, mezi nimiž není paní M. Y.), proto nebyl žalobce vyzván k doložení příjmů paní M. Y. a doložení jejích příjmů by neovlivnilo posouzení žádosti. Podotkl, že žalobce ani k žalobě nedoložil, jakým způsobem se paní M. Y. podílí na nákladech na bydlení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
13. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
 - Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
 - Podle § 169a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doručuje-li správní orgán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v řízení o žádosti podle tohoto zákona nebo v řízení o zrušení údaje o místě hlášeného pobytu cizince na území podle § 98a písemnost cizinci oprávněnému pobývat na území, doručuje cizinci pouze na adresu evidovanou v informačním systému cizinců podle § 158 odst. 3 nebo sdělenou podle § 19 odst. 3 správního řádu, a není-li údaj o této adrese veden, na adresu místa hlášeného pobytu cizince na území.
 - Podle § 169a odst. 2 správního řádu nedošlo-li při doručování podle odstavce 1 k převzetí písemnosti cizincem nebo k jejímu doručení způsobem uvedeným v § 23 a 24 správního řádu, doručuje se veřejnou vyhláškou.
14. Soud o věci uvažil následovně:
15. Podstata sporné otázky mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda žalobci byla řádně doručena výzva správního orgánu I. stupně ze dne 16. 3. 2020, č. j. OAM-03456-8/DP-2020, jak tvrdí žalovaný, či nikoliv, jak tvrdí žalobce.
16. Ke sporné otázce ze správního spisu předloženého žalovaným vyplynulo, že žalobce v podané žádosti uvedl jako místo pobytu na území ČR adresu P. Zároveň k podané

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

žádosti mj. přiložil „*Smlouvu o nájmu bytu*“, která byla uzavřena mezi R. K., jako pronajímatelem, a M. Y., jako nájemcem, na byt 2+kk na adrese P. Společně s nájemcem mohli byt užívat žalobce a jeho manželka. Výzvou ze dne 16. 3. 2020, č. j. OAM-03456-8/DP-2020, byl žalobce vyzván k předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Tato výzva byla správním orgánem I. stupně žalobci dne 20. 3. 2020 zaslána na adresu „*Ch. Y., P.*“. Správní orgán I. stupně na předmětné zásilce zaškrtl možnost „*nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dní*“. Uvedená zásilka se správnímu orgánu I. stupně vrátila dne 3. 4. 2020 s následujícími poznámkami doručujícího orgánu, respektive zaškrtnutými možnostmi na doručence:

- (1.) Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení.
- (2.) Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 20. 3. 2020.
- (3.) Adresát je na uvedené adrese neznámý spolu s ručně dopsanou poznámkou „*není schránka*“.
- (4.) Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 20. 3. 2020 a nebyla vyzvednuta. Bylo požádáno o vložení zásilky do schránky. Zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo.

Z uvedeného důvodu byla zásilka správnímu orgánu I. stupně vrácena dne 3. 4. 2020. Pro úplnost soud podotýká, že součástí uvedené zásilky není část obsahující poučení. Dále je součástí správního spisu doručenka ze dne 13. 5. 2020, podle které byla shora uvedená výzva doručována žalobci na adresu „*Pan Ch. Y., bytem u R. K., P 5*“. Podle prohlášení doručujícího orgánu na uvedené doručence:

- (1.) Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení.
- (2.) Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 27. 4. 2020.
- (3.) Zásilka byla vložena do schránky dne 13. 5. 2020.

Veřejnou vyhláškou ze dne 30. 6. 2020 správní orgán I. stupně oznámil žalobci podle § 25 odst. 2 správního řádu možnost převzetí předmětné výzvy. Předmětná vyhláška byla vyvěšena na úřední desce žalovaného dne 30. 6. 2020 a svěřena dne 16. 7. 2020.

17. Předně soud poznamenává, že žalobce nerozporoval adresu, na kterou mu byla předmětná výzva správním orgánem I. stupně zasílána. Ostatně žalobce tuto adresu označil v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. K uvedené adrese se pak váže i žalobcem předložená „*Smlouva o nájmu bytu*“. Soud tak má za to, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 169a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., když žalobci předmětnou výzvu zasílal na adresu místa pobytu na území, tj. P.
18. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že mu předmětná výzva nebyla doručena. Předně soud poukazuje na skutečnost, že sdělení doručujícího orgánu na zásilce ze dne 20. 3. 2020, stejně jako na doručence ze dne 13. 5. 2020, jsou zcela jednoznačná, když nepřipouští, byť jen náznakem, jakékoliv pochyby, nesrovnalosti nebo nejednoznačnosti v prohlášení doručujícího orgánu. Na zásilce ze dne 20. 3. 2020 a doručence ze dne 13. 5. 2020 jsou jednoznačným způsobem zaškrtnuty předvyplněné možnosti, které mohou nastat. Možnosti zaškrtnuté doručujícím orgánem na uvedené zásilce a doručence se nevylučují, když má soud za to, že na sebe navazují a vzájemně se doplňují. Na zásilce ze dne 20. 3. 2020 a doručence ze dne 13. 5. 2020 není ze strany doručujícího orgánu provedena žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

oprava, která by mohla vyvolat pochybnosti o prohlášení doručujícího orgánu. Předmětná zásilka a doručenka je opatřena příslušným razítkem doručujícího orgánu a podpisem pracovníka pošty. Ze zásilky ze dne 13. 5. 2020 je odstraněna část obsahující poučení. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že doručování předmětné výzvy se ze strany doručujícího orgánu odehrálo tak, jak je uvedeno na zásilce ze dne 20. 3. 2020 a na doručence ze dne 13. 4. 2020. Předmětná výzva tak byla žalobci řádně doručena nejprve dne 7. 5. 2020, kdy byla do poštovní schránky žalobce vložena v pořadí druhá zásilka obsahující předmětnou výzvu (viz doručenka ze dne 13. 5. 2020), a rovněž dne 15. 7. 2020, kdy žalobci byla doručena v pořadí první zásilka (zásilka ze dne 20. 3. 2020) a kdy uplynula 15 denní lhůta po vyvěšení písemnosti na úřední desce (viz § 25 odst. 1 správního řádu). Skutečnost, že žalobci tento způsob doručení není znám, na projednávaném případě nic nemění.

19. Tvzení žalobce, že první výzvu, respektive první zásilku obsahující výzvu (zásilka ze dne 20. 3. 2020), nebylo možno doručit fikcí, nemá podklad v předmětné zásilce. Na uvedené zásilce je shodně na dvou místech zaškrtnuta možnost, nevracet, vložit do schránky uložit jen 10 dní. Stejná možnost je pak zaškrtnuta i na doručence ze dne 13. 5. 2020. S ohledem na prohlášení doručujícího orgánu, včetně ručně psané poznámky „není schránka“, má soud za to, že důvodem, pro který se správnímu orgánu I. stupně vrátila tato zásilka, byla výlučně skutečnost, že žalobce si zásilku v úložní době nevyzvedl a odpovědný pracovník pošty nenalezl poštovní schránku s příslušným označením, do které by mohl zásilku vložit.
20. Pokud pak žalobce v podané žalobě namítal, že na předmětnou adresu mu byly doručeny v době nouzového stavu i jiné zásilky, soud podotýká, že tvrzení žalobce je v obecné rovině. Žalobce nikterak blíže neoznačil, jaké konkrétní zásilky a od jakých správních orgánů nebo jiných odesílatelů mu byly v rozhodné době doručeny. Zejména však uvedené tvrzení žalobce nikterak nedoložil (např. předložením doručených zásek v rozhodnou dobu), ač tak bylo výhradně na něm. Za situace, kdy žalobce své tvrzení nekonkretizoval a nedoložil, soud nemohl tvrzení žalobce nikterak zohlednit.
21. Domněnku žalobce, že doručující orgán nesplnil svoji povinnost z důvodu velkého počtu zaměstnanců, kteří nebyli v zaměstnání z důvodu karantény a obavy o zdraví, soud považuje za pouhé spekulace žalobce, kterým zásilka ze dne 20. 3. 2020 a doručenka ze dne 13. 5. 2020 neposkytují žádnou oporu. Jak soud uvedl výše, údaje uvedené doručujícím orgánem na zásilce ze dne 20. 3. 2020 a doručence ze dne 13. 5. 2020 nevyvolávají žádné pochyby o tom, že k doručení předmětné výzvy bylo ze strany doručujícího orgánu přistoupeno tak, jak je na předmětné zásilce, respektive doručence uvedeno. Ani v tomto případě pak žalobce svá tvrzení nedoložil.
22. Závěrem soud k výtkám žalobce ohledně doručení předmětné výzvy uvádí, že si je plně vědom obtížnosti důkazního břemene žalobce ohledně prokázání skutečnosti, že k doručení zásilky nedošlo tak, jak je na doručence deklarováno. Nicméně v projednávaném případě žalobce soudu nepředložil žádné ucelené a hodnověrné tvrzení, které by mohlo údaje na předmětné zásilce a doručence jakkoliv zpochybnit. Naopak tvrzení žalobce buď neskýtá zásilka ze dne 20. 3. 2020 a doručenka ze dne 13. 5. 2020 oporu (viz tvrzení žalobce ohledně skutečnosti, že zásilka neumožňovala doručení fikcí), nebo je toto tvrzení obecné a ničím nedoložené (viz tvrzení žalobce, že mu bylo na uvedenou adresu v rozhodnou dobu doručováno), případně ryze spekulativní (viz domněnka o nesplnění povinností doručujícího orgánu). Naproti tomuto jsou obsahem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

správního spisu zásilka ze dne 20. 3. 2020 a doručenka ze dne 13. 5. 2020, které ve věci prohlášení doručujícího orgánu nevzbuzují žádné pochyby. Za této situace soud dospěl k závěru, že nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že mu předmětná výzva nebyla doručena, když má naopak za to, že tato výzva byla žalobci doručena nejpozději dne 15. 7. 2020, a to prostřednictvím veřejné vyhlášky dle § 25 správního řádu (viz výše). Na uvedenou výzvu žalobce ve stanovené lhůtě a ani do dne vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. dne 18. 8. 2020, nikterak nereagoval.

23. V této souvislosti soud rovněž poukazuje na odlišnost informací, které byly správním orgánem I. stupně uvedeny u adresáta předmětných zásilek a které dle názoru soudu mohly mít na doručení v pořadí druhé zásilky vliv. Konkrétně tedy správní orgán I. stupně u v pořadí druhé zásilky uvedl, že se jedná o byt R. K., což u první zásilky neučinil. Byl-li správním orgánem I. stupně specifikován byt, byla dle názoru soudu pro doručující orgán jednoznačně označena i poštovní schránka vázící se k předmětnému bytu.
24. K námitce, podle které žalobce doložil, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., neboť s nimi byt obývala společně další osoba (M. Y.), která se na skutečných nákladech podílela, soud uvádí, že žalobce v podané žádosti a rovněž ani v odvolání nesdělil, že by mezi rodinné příslušníky žalobce měla M. Y. náležet. Tato informace rovněž nevyplývá z výpisu z informačních systémů žalovaného, které jsou založeny ve správním spisu. Nadto se žalobce v podané žalobě omezil na zcela obecné konstatování, že se jedná o příbuznou manželky, aniž by uvedl bližší údaje k osobě M. Y. nebo ke skutečnosti, jakým způsobem se M. Y. podílí např. na úhradě nákladů na bydlení. Tvrzení žalobce v podané žalobě tak není způsobitelné závěry správních orgánů, podle kterých žalobce nedoložil, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., jakkoliv zpochybnit. Zejména však soud připomíná, že řízení o žádosti je ovládáno zásadou koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu. Ve smyslu této zásady se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalobci nic nebránilo, aby již v podané žádosti uvedl důvod, pro který by mělo být v projednávaném případě zohledněno, že M. Y. je rodinným příslušníkem žalobce, případně její příjem. Neučinil-li tak, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži správních orgánů.
25. Pokud jde o doklady prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny žalobce, soud předně uvádí, že tvrzení, podle kterého žalobce doložil doklady o úhrnném měsíčním příjmu manželky spolu s žádostí o dlouhodobý pobyt, nemá oporu v předloženém spisovém materiálu. K podané žádosti žádný takový doklad přiložen nebyl. Ostatně z uvedeného důvodu správní orgán I. stupně přistoupil k výzvě ze dne 16. 3. 2020, č. j. OAM-03456-8/DP-2020. V uvedené výzvě pak správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že součástí žádosti žalobce nebyl doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení (viz strana 4 odstavce 6). Žalobce doklady, které měly prokazovat úhrnný měsíční příjem rodiny žalobce, předložil až s podaným odvoláním. Těmito doklady se žalovaný zabýval nad rámec rozhodnutí, když výslovně poukázal na zásadu koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu. Jinými slovy výše uvedené závěry ve věci úhrnného příjmu rodiny žalobce neměly na závěry správních orgánů v projednávaném případě žádný vliv. Protože se žalovaný zabýval úhrnnými měsíčními příjmy žalobce nad rámec rozhodnutí a bez ohledu na závěry, ke kterým žalovaný dospěl, soud v projednávaném případě neshledal žádný

důvod, pro který by se měl tvrzením žalobce o úhrnných měsíčních příjmech rodiny žalobce zabývat. Tato tvrzení žalobce nikterak nemohou zvrátit závěr správních orgánů, že žalobce ve stanovené lhůtě přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoložil, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedených důvodů soud rovněž považoval důkazy navržené žalobcem, tj. mzdové listy manželky žalobce za rok 2019 a 2020 za irelevantní. Na okraj a bez ohledu na výše uvedené soud sděluje, že žalobce k podané žalobě přiložil mzdové listy manželky žalobce za rok 2018 a 2019.

26. K poukazu žalobce na dodatek č. 5 pracovní smlouvy manželky žalobce, podle kterého činí mzda manželky žalobce 26 000 Kč, soud sděluje, že žalobci nic nebránilo, aby uvedený dodatek předložil žalovanému v průběhu odvolacího řízení. Neučinil-li tak a svojí liknavostí způsobil, že uvedený dodatek neměl žalovaný při rozhodování k dispozici, nemůže se v podané žalobě domáhat, aby bylo soudem k tomuto dokladu přihlédnuto. Soud totiž ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí správních orgánů.
27. Tvrzení žalobce, že informační servis žalovaného byl v době od 12. 3. 2020 nedostatečný, považuje soud za irelevantní, neboť toto tvrzení nikterak nemůže zvrátit nebo jakkoliv zpochybnit závěry, ke kterým v projednávaném případě správní orgány dospěly, tj. že žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoložil, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Soud nepřisvědčil ani tvrzení, podle kterého se žalobce oprávněně domníval, že bude správní řízení pokračovat po skončení nouzového stavu. Soudu není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce na tento závěr usoudil, nicméně případný žalobcem tvrzený nedostatečný informační servis žalovaného k tomu závěru vést nemohl. Nadto správní orgán I. stupně o věci rozhodl až s odstupem 3 měsíců od ukončení nouzového stavu.
28. K námitce žalobce spočívající v tvrzení, že se správní orgány nezabývaly možným dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon č. 326/1999 Sb. výslovně stanoví. Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval aplikací § 174a zákona č. 326/1999 Sb. v řízení, které bylo zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. v obdobném skutkovém případě, jak je soudem nyní projednáváný. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. (...) Nadto by za daného stavu věci nebylo vůbec na místě požadovat po správním orgánu, aby z (vlastní) úřední činnosti vyhledával, popř. zkoumal, soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky. Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.*“ S ohledem na skutečnost, že z judikatury

Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nejsou správní orgány povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., soud námitce žalobce nepřisvědčil. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že žalobce v podané žalobě a rovněž ani v průběhu správního řízení neuvedl žádné okolnosti, na základě kterých by mohl soud, případně správní orgán dospět k závěru o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. dubna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.